

Burkus József

Betekintő

Megálllok és felnézek a napra. Nem hunyorgok, arról már tavaly előtt leszoktam. Elborít a fényesség, de csak pár pillanatra. Sárrá válik bőrömön a forró fény, de szintén csak pár pillanatra, mert hirtelen kiszárad a sár, cserepei beborítanak. Még mindig a Nap felé az arcom, nem hunyorgok, mert befelé nézek. Múltamat látom, egy óriásplakáton – a jövőm helyett.

Délelőtt tíz óra van

A kávéház teraszán ülök. Mindenki zöld ruhában van körülöttem, csak rajtam van piros öltöny. Minden ember arcot visel, jól láthatóan, rajtam maszk van, fácántollas, még nagymamámé volt. Ő viselte több mint hetven évig. Meglehetősen kopottak már a tollak. Mindegy viselem, ez az örökségem. Jön a zöld ruhás pincér. Szólásokat rendelttem, ezt hozza most, ezzel hígítom vérem. Hirtelen inaim közé csap a muzsikás. Beleremegek. Néhány perc telik el csupán, és sámánok gyülekeznek bennem, bordáim közé szorítják ütős hangszerem.

Rángatózom, és patát növesztek, fejemre őskoponyát húzok, hátamra meg őscsontnyerget a szellemeknek. Az emberek csak néznek, ahogyan felemelkedem... mindez néhány pillanat.

Fizetés nélkül távozom, keresztül az élő porladókon. Földön vagyok a levegőben, kitömött lómadarak lógó sűrűjében. Mindenki zöld ruhát visel, csak bennem van piros öltöny. Fölöttem lámpák égnek, pedig délelőtt tíz óra van.

E-mail Istennek

Nem haragszom, pedig naponta fekszem ökölbe szorított tenyérrel a keresztre. Megszoktam ezt a napirendet. Szavaid aprókat koppannak rajtam, aztán engednek a keresztény gravitációnak. Lehet, hogy kisebesedem?

Arcomon a ráncok rácsokká merevülnek, csak a pillantásod feszítheti szét. Nézz rám! Megmondom, látlak-e?

Kavicsok

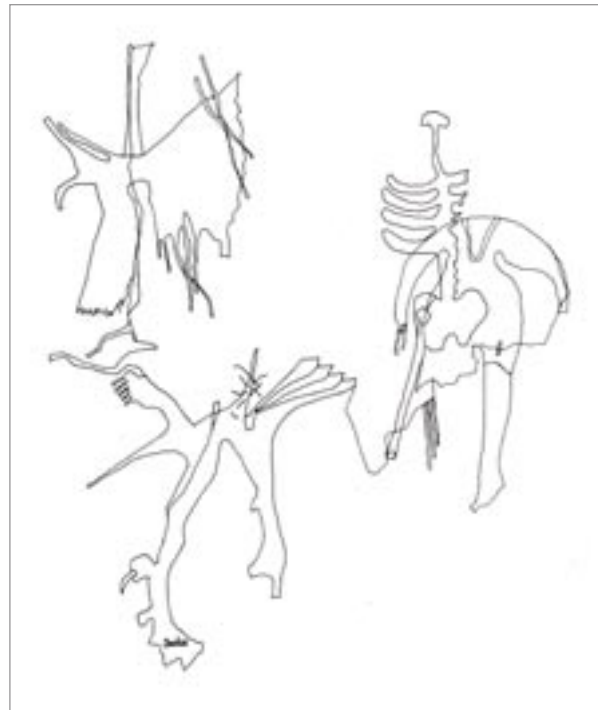
Csak néhány napja vagyok itthon. Külföldön jártam. A parkban kedvenc lócám felé tartok. Egy kis gyerek ül rajta, úgy öt éves lehet. Zsebéből dobálgat valamiket a földre. Leülök mellé. Nem köszön. Én sem. Kavicsok gyűlnek körénk. Egyre több és több. Még mindig hallgatunk. Aztán a fiúcska föláll, összeszedi a szétdobált kövecskéit, visszaül, okosan rám néz. Ezek csillagok, mondja halkán. Az égről gyűjtöttem őket. Látod milyen fényesek! Kinyújtja tenyerét. Ez legyen a tiéd. Talán ez a legfényesebb. Talán... suttogom zavartan. Egyedül ülök a lócán, furdal a lelkiismeret.

Szarvas a városban

Nyár van és délután, zsúfolódunk a járdákon.
 Az úttest üres. Összeszorít a meleg. Izzadó,
 lenge ruháink össze-össze érnek.
 Beszélgetünk, én többnyire csak figyelek.
 Szarvast látok, közöttünk liheg.
 A furcsa, hogy hátrafelé lépeget, a Fő tér irányába,
 fajtájára egyáltalán nem jellemző lassúsággal.
 Megbámuljuk, mint a visszafelé játszott néma filmeket.
 Egy szarvas az utcán!?

A tér közepén egy lépcsős szökőkút áll, vízszikrái áttetszőek.
 Az állat, szemmel láthatóan, ügyel minden lépésére.
 Még mindig hátrafelé, a kút irányába halad.
 Rajta kívül, minden mozdulatlan.
 A vad eléri az első lépcsőfokot, patája koppan, hallhatóan, de most sem
 néz hátra, föltoilat a ragyás kópárkányra, föl a kiszáradt vízsugárra...

Az újság utolsó oldalán ez áll, idézem: szökőkúttal gazdagodott városunk.
 A szoborkompozíció úgy illeszkedik a Fő tér összképébe, mintha ezer éve állna ott.
 Mintha ezer éve.

A vers/szövegeket a szerző grafikáival illusztráltuk